

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผล

การเปรียบเทียบคำย่อไทยกับคำย่อจีนที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ ไทย-จีนมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบลักษณะการใช้คำย่อในภาษาไทยและภาษาจีน ในด้านความเหมือนและความแตกต่างของคำย่อในภาษาไทยและจีน สรุปผลการศึกษาดังนี้

5.1.1 สรุปผลการวิจัย

ลักษณะการใช้คำย่อในภาษาไทยและภาษาจีนมีผลสรุป ดังนี้

5.1.1.1 ลักษณะของคำย่อไทยและคำย่อจีน

ลักษณะของคำย่อไทยสรุปได้ว่า 1) ย่อและใช้เครื่องหมายมหัพภาค (.) มีรูปแบบย่อเป็นตัวอักษรหนึ่งตัวอักษร และย่อเป็นตัวอักษรหลายตัวอักษร 2) ย่อคำโดยใช้ไปยาลน้อย (๓) หรือย่อคำ 3) คำย่อที่ใช้ตัวเลข 4) ย่อคำโดยยืมมาจากภาษาอังกฤษ สำหรับลักษณะของคำย่อจีนสรุปได้ว่า 1) ย่อคำโดยใช้หน่วยคำที่สำคัญมารวมกัน 2) คำย่อที่ใช้ตัวเลข 3) ย่อคำโดยใช้ตัวอักษรพยัญชนะต้นในการออกเสียงภาษาจีนมา 4) ย่อคำโดยยืมมาจากภาษาอังกฤษ

ความเหมือนในลักษณะของคำย่อไทยและจีนมี 2 ด้าน คือ 1) ลักษณะของคำย่อไทยและคำย่อจีนมีจำนวนประเภทเท่ากัน คือ มี 5 ประเภททั้งสองภาษา 2) มีลักษณะแบบใช้ตัวเลข แบบคำย่อที่ยืมมาจากภาษาอังกฤษ และแบบบางส่วน คำย่อที่ยืมมาจากภาษาอังกฤษมีทั้งยืมมาหมด ยืมบางส่วน และยืมแล้วเขียนเป็นคำอ่านไทยหรือจีน

ความแตกต่างในลักษณะของคำย่อไทยและจีนมี 4 ด้านคือ 1) คำย่อไทยส่วนใหญ่เขียนเป็นแบบอักษรไทย โดยใช้อักษรพยัญชนะต้นเป็นหลัก มีเพียงบางคำใช้อักษรสระ แต่อักษรสระนี้ส่วนหนึ่งจะเป็นคำย่อที่ใช้มานานแล้ว และยังเป็นคำย่อที่นิยมใช้ในปัจจุบัน 2) คำย่อไทยที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศมีการเขียนแบบคำอ่านไทย ส่วนคำย่อจีนส่วนใหญ่เขียนเป็นแบบสัญลักษณ์จีน โดยใช้รูปตัวภาษาจีนเป็นหลัก มีเพียงบางคำใช้ตัวอักษรพยัญชนะต้นในการออกเสียงภาษาจีน (สัทอักษรพินอิน) (Chinese Alphabet Letter-Words) และแบบคำย่อจีนชนิดนี้น้อยมาก นอกจากคำย่อใช้การออกเสียงภาษาจีนแล้ว ยังมีอีกส่วนหนึ่งที่ไม่ได้เป็นรูปตัวภาษาจีนเป็น คำย่อจีนที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศแบบยืมทั้งหมดโดยใช้ตัวอักษรพยัญชนะต้นจากคำเต็มภาษาต่างประเทศนั้น 3) คำย่อไทยแบบใช้ตัวเลขมีน้อยมาก แต่คำย่อจีนแบบใช้เลขมีจำนวนมาก 4) คำย่อไทยส่วนใหญ่

มีเครื่องหมายหัพภาค (.) คำย่อจีนส่วนใหญ่ไม่มีการใช้เครื่องหมายใด ๆ

5.1.1.2 การใช้คำย่อไทยและคำย่อจีน

การใช้คำย่อไทยมี 13 กลุ่มดังนี้ 1) กลุ่มมาตราชั่งตวงวัด 2) กลุ่มบอกเวลา 3) กลุ่มอาชีพ ตำแหน่ง หน้าที่การงาน 4) กลุ่มชื่อองค์กร 5) กลุ่มสถานที่ 6) กลุ่มการเมือง 7) กลุ่มเศรษฐกิจ 8) กลุ่มการศึกษา 9) กลุ่มการแพทย์ 10) กลุ่มกีฬา 11) กลุ่มสารสนเทศ 12) กลุ่มอาหาร 13) กลุ่มอื่น ๆ

การใช้คำย่อจีนมี 15 กลุ่มดังนี้ 1) กลุ่มมาตราชั่งตวงวัด 2) กลุ่มบอกเวลา 3) กลุ่มอาชีพ ตำแหน่ง หน้าที่การงาน 4) กลุ่มชื่อองค์กร 5) กลุ่มสถานที่ 6) กลุ่มการเมือง 7) กลุ่มเศรษฐกิจ 8) กลุ่มวัฒนธรรม 9) กลุ่มการศึกษา 10) กลุ่มการแพทย์ 11) กลุ่มกีฬา 12) กลุ่มการจราจร 13) กลุ่มสารสนเทศ 14) กลุ่มอาหาร 15) กลุ่มที่ไม่สามารถจัดกลุ่มได้อย่างชัดเจน

ความเหมือนในการใช้คำย่อไทยและจีนมี 2 ประเภท คือ 1) วิธีการใช้คำย่อในภาษาไทย และจีนส่วนใหญ่เหมือนกัน 2) มีคำย่อในกลุ่มมาตราชั่งตวงวัด กลุ่มบอกเวลา กลุ่มอาชีพ ตำแหน่ง หน้าที่การงาน กลุ่มชื่อองค์กร กลุ่มสถานที่ กลุ่มการเมือง กลุ่มเศรษฐกิจ กลุ่มการศึกษา กลุ่มการแพทย์ กลุ่มกีฬา กลุ่มสารสนเทศ กลุ่มอาหาร กลุ่มอื่น ๆ

ความแตกต่างในการใช้คำย่อไทยและจีนมี 2 ประเภท คือ 1) การใช้คำย่อในภาษาไทย ในกลุ่มการเมืองมีอยู่น้อยมาก แต่ในภาษาจีนมีอยู่มากมาย 2) การใช้คำย่อในภาษาจีนยังปรากฏอยู่ในกลุ่มวัฒนธรรม กลุ่มการคมนาคมอีกด้วย แต่คำย่อไทยไม่ได้ปรากฏคำย่อใน 2 กลุ่มเหล่านี้

5.1.2 ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างคำย่อไทยกับคำย่อจีน

ผู้วิจัยได้ศึกษาความเหมือนและความแตกต่างในคำย่อไทยและจีนใน 4 ด้านดังนี้

1) ความเหมือนและความแตกต่างในทางด้านชนิด ความเหมือนมี 4 ด้านคือ (1) มีคำย่อที่ใช้เป็นชนิดคำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ และคำลักษณนามทั้งสองภาษา (2) ส่วนใหญ่จะใช้ชนิดคำนามทั้งสองภาษา (3) คำย่อที่ใช้เป็นชนิดคำวิเศษณ์ได้ปรากฏน้อยมากทั้งสองภาษา (4) มีบางคำสามารถเป็นทั้งคำนามและคำกริยาได้ทั้งสองภาษา ความแตกต่างมี 3 ด้านคือ (1) คำย่อไทยมีคำกริยาน้อยมาก แต่คำย่อจีนมีคำกริยามากมาย (2) คำย่อไทยในชนิดคำวิเศษณ์ที่ได้ปรากฏมีแต่คำย่อประเภทที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศ แต่คำย่อจีนในชนิดคำวิเศษณ์ไม่ได้ปรากฏประเภทคำย่อที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศ (3) คำย่อจีนในชนิดคำลักษณนามที่ได้ปรากฏมีแต่คำย่อประเภทที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศ แต่คำย่อไทยในชนิดคำลักษณนามได้ปรากฏมีหลายประเภท

2) ความเหมือนและความแตกต่างในทางด้านการอ่าน ความเหมือนมี 2 ด้านคือ (1) มีคำย่อที่สามารถอ่านตามคำย่อได้และสามารถอ่านตามคำเต็มได้ด้วยทั้งสองภาษา (2) มีคำย่อที่ต้องอ่านตาม

คำเต็มทั้งสองภาษา ความแตกต่างมี 3 ด้านคือ (1) คำย่อไทยส่วนใหญ่ไม่สามารถออกเสียงตามคำย่อได้ ต้องอ่านตามคำเต็มของอักษรย่อเอง และคำย่อไทยที่นิยมอ่านเป็นคำย่อส่วนใหญ่จะเป็นคำย่อไทยที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศ แต่คำย่อจีนส่วนใหญ่สามารถอ่านตามคำย่อได้ (2) คำย่อไทยที่อ่านตามทั้งคำย่อและคำเต็มได้นั้นจะเป็นคำย่อกลุ่มบอกเวลา แต่คำย่อจีนที่อ่านตามทั้งคำย่อและ คำเต็มได้นั้นมีอยู่มากมาย จะเป็นคำย่อหลายกลุ่มด้วย (3) คำย่อจีนบางคำย่อที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศจำกัดต้องออกเสียงตามคำเต็ม เพราะว่ารัฐบาลกำหนดไว้และถือว่าถูกต้องตามมาตรฐาน แต่คำย่อไทยไม่มี และบางคำย่อจีนนิยมอ่านตามอักษรภาษาภาษาอังกฤษ แต่คำย่อไทยไม่มีการอ่านในลักษณะนี้

3) ความเหมือนและความแตกต่างในทางด้านการเขียน ความเหมือนมี 1 ด้านคือ

(1) เปลี่ยนแปลงการเขียนมาแบบสำหรับภาษาไทยหรือภาษาจีนที่ใกล้เคียงกันมาแทนคำภาษาอังกฤษทั้งสองภาษา ความแตกต่างมี 3 ด้านคือ (1) คำย่อไทยส่วนใหญ่จะมีรูปแบบเขียนอักษรย่อไทย แต่การเขียนคำย่อจีนส่วนใหญ่จะมีรูปแบบเขียนแบบคำจีน (2) คำย่อไทยที่เปลี่ยนการเขียนมาแบบสำหรับภาษาไทยที่ใกล้เคียงกันมาแทนคำภาษาอังกฤษนั้น มีอยู่มากมาย และผู้ใช้ภาษาไทยนิยมใช้คำย่อแบบนี้มาก แต่คำย่อจีนที่เปลี่ยนการเขียนมาแบบสำหรับภาษาจีนที่ใกล้เคียงกันมาแทนคำภาษาอังกฤษนั้น มีอยู่น้อย และผู้ใช้ภาษาจีนไม่ค่อยนิยมใช้คำย่อแบบนี้มาก (3) คำย่อจีนที่เปลี่ยนการเขียนอักษรภาษาภาษาอังกฤษมาเป็นคำจีนที่ใกล้เคียงกันส่วนใหญ่เป็นกลุ่มมาตราจังหวัดและกลุ่มสถานที่ที่ยืมมาจากภาษาอังกฤษ แต่คำย่อไทยที่เปลี่ยนการเขียนอักษรภาษาภาษาอังกฤษมาเป็นอักษรไทยที่ใกล้เคียงกัน มีอยู่ในหลายกลุ่ม

4) ความเหมือนและความแตกต่างในทางด้านการใช้เครื่องหมาย ความเหมือนมี 1 ด้านคือ

(1) มีคำย่อที่ใช้เครื่องหมายจุดมหัพภาค (.) คำย่อที่ไม่ใช้เครื่องหมายจุดมหัพภาค (.) และคำย่อที่ใช้เครื่องหมายอื่นทั้งสองภาษา ความแตกต่างมี 3 ด้านคือ (1) คำย่อไทยส่วนใหญ่จะใช้จุดเครื่องหมายมหัพภาค (.) แต่คำย่อจีนที่ใช้เครื่องหมายจุดมหัพภาค (.) มีแต่ในประเภทคำย่อจีนที่มีตัวเลข และเป็นกลุ่มคำย่อบอกเวลาด้วย (2) คำย่อไทยที่ไม่ใช้ เครื่องหมายมีอยู่น้อยมาก ส่วนใหญ่ในประเภทที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศ แต่คำย่อจีนส่วนใหญ่ไม่ใช้เครื่องหมาย แต่คำย่อจีนที่ใช้เครื่องหมายมีประจักษ์บ้าง (3) คำย่อไทยที่ใช้เครื่องหมายอื่น นอกจากใช้จุด เครื่องหมายมหัพภาค (.) แล้ว คำย่อ ไทยบางคำจะใช้เครื่องหมายไปยาลน้อย(๑) และคำย่อไทยที่ใช้เครื่องหมายไปยาลน้อย(๑)ส่วนใหญ่จะเป็นคำที่ยาวและใช้บ่อยๆ แต่คำย่อจีนที่ใช้เครื่องหมายอื่น โดยมีเครื่องหมายหยุดพักเสียง (、) กับเครื่องหมายชื่อหนังสือ (《》) และการใช้เครื่องหมายชื่อหนังสือ (《》) มีแต่ในกลุ่มการศึกษา

5.2 อภิปรายผล

ผลการวิจัยครั้งนี้ อภิปรายผลดังนี้

1. จากการศึกษาและเปรียบเทียบลักษณะของคำย่อในหนังสือพิมพ์ไทยและจีน ได้พบว่า คำย่อไทยและคำย่อจีนมีลักษณะแบบใช้ตัวเลข แบบคำย่อที่ยืมมาจากภาษาอังกฤษ และแบบบางส่วน คำย่อที่ยืมมาจากภาษาอังกฤษมีทั้งยืมมาหมด ยืมบางส่วน และยืมแล้วเขียนเป็นคำอ่านไทยหรือจีน คำย่อไทยส่วนใหญ่เขียนเป็นแบบอักษรไทย โดยใช้อักษรพยัญชนะเป็นหลัก มีแต่บางคำใช้อักษรสระ แต่การใช้อักษรสระนี้ส่วนหนึ่งเป็นคำย่อที่ใช้มานานมากแล้ว และยังเป็นคำย่อที่นิยมใช้ในปัจจุบัน อีกส่วนหนึ่งก็เป็นคำย่อไทยที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศ มีการเขียนแบบคำอ่านไทย ส่วนคำย่อจีนส่วนใหญ่เขียนเป็นแบบสัญลักษณ์จีน โดยใช้รูปตัวภาษาจีนเป็นหลัก มีแต่บางคำใช้ตัวอักษรพยัญชนะต้นในการออกเสียงภาษาจีน (ตัวอักษรพินอิน) (Chinese Alphabet Letter-Words) และแบบคำย่อจีนนี้น้อยมาก นอกจากคำย่อใช้การออกเสียงภาษาจีนแล้ว ยังมีอีกส่วนหนึ่งที่ไม่ได้เป็นรูปตัวภาษาจีนเป็น คำย่อจีนที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศแบบที่ยืมมาหมดโดยใช้อักษรพยัญชนะต้นจากคำเต็มภาษาต่างประเทศนั้น คำย่อไทยแบบใช้ตัวเลขมีน้อยมาก แต่คำย่อจีนแบบใช้เลขมีจำนวนมาก คำย่อไทยส่วนใหญ่มีเครื่องหมายหัพภาค (.) คำย่อจีนส่วนใหญ่ไม่มีการใช้เครื่องหมายใดๆ ผลการวิจัยดังกล่าวเป็นไปตามสมมุติฐาน ข้อ 1 คือ คำย่อในภาษาไทยและจีนต่างมีเอกลักษณ์ตามธรรมชาติของภาษาแต่ละชาติ แต่มีความคล้ายคลึงในบางลักษณะ คำย่อในภาษาจีนมีประเภทคำย่อที่มีตัวเลขมากมาย

การที่ผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมุติฐานนี้เนื่องจาก คำย่อไทยส่วนใหญ่เขียนเป็นแบบอักษรไทย โดยใช้อักษรพยัญชนะเป็นหลักทำให้คำสั้นลง และจดจำสับสนต่อกันมา ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดที่ สุชาติ พงษ์พานิช (2539 : 135-139) ที่กล่าวว่า อักษรย่อ เป็นคำที่สร้างขึ้นโดยมีการเขียนให้สั้น อาจใช้อักษรตัวแรกในส่วนของคำมาเรียงเข้าด้วยกัน เช่น ก.พ. เป็นอักษรย่อของคำ กุมภาพันธุ์ หรืออาจตัดตัวอักษรบางตัวในส่วนหลังเหลือไว้แต่ส่วนหน้า เช่น กุมภ. เป็นอักษรย่อของคำกุมภาพันธุ์

2. จากการศึกษาและเปรียบเทียบการใช้คำย่อในหนังสือพิมพ์ไทยและจีน ได้พบว่า วิธีการใช้คำย่อในภาษาไทยและจีนส่วนใหญ่เหมือนกัน มีคำย่อในกลุ่มมาตราซึ่งตวงวัด กลุ่มบอกเวลา กลุ่มอาชีพ ตำแหน่ง หน้าที่การงาน กลุ่มชื่อองค์กร กลุ่มสถานที่ กลุ่มการเมือง กลุ่มเศรษฐกิจ กลุ่มการศึกษา กลุ่มการแพทย์ กลุ่มกีฬา กลุ่มสารสนเทศ กลุ่มอาหาร และกลุ่มอื่น ๆ การใช้ คำย่อในภาษาไทยในกลุ่มการเมืองมีอยู่น้อยมาก แต่ในภาษาจีนมีอยู่มากมาย และการใช้คำย่อในภาษาจีนยังประจกฏอยู่ในกลุ่มกลุ่มวัฒนธรรม กลุ่มการคมนาคม อีกด้วย และการ

ใช้คำย่อในภาษาไทยส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มตำแหน่ง หน้าที่การงาน กลุ่มชื่อองค์กร กลุ่มสถานที่ แต่คำย่อจีนใช้อยู่ในกลุ่มชื่อองค์กร กลุ่มสถานที่ กลุ่มการเมืองมีอยู่มากมาย ผลการวิจัยดังกล่าว เป็นไปตามสมมุติฐาน ข้อ 2 คือ คำย่อที่ได้รวบรวมไว้ครั้งนี้ส่วนมากจะเป็นคำย่อที่อยู่ในกลุ่มชื่อ องค์กร หรือในกลุ่มสถานที่ทั้งสองภาษา

การที่ผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมุติฐานนี้เนื่องจาก การใช้คำย่อในภาษาไทยส่วนใหญ่ อยู่ในกลุ่มตำแหน่ง หน้าที่การงาน กลุ่มชื่อองค์กร กลุ่มสถานที่ และจดจำสืบทอดกันมา ซึ่งสอดคล้อง กับแนวคิดที่ สุวัฒน์ บุญชาญ (2549 : 26) ที่กล่าวว่า การเขียนอักษรย่อของหนังสือพิมพ์ ในอดีต มีการใช้ไม่มาก แต่ระยะหลังมีการใช้มากขึ้น ส่วนใหญ่เป็นอักษรย่อที่ผู้อ่านเข้าใจกันดี เช่น อักษรย่อตำแหน่ง อักษรย่อหน่วยงานและองค์กร โดยลักษณะการเขียนมีทั้งอักษรย่อมีทั้ง ที่ใช้เครื่องหมายหัพภาคกำกับ และไม่ใช้เครื่องหมายหัพภาคกำกับ

3. จากการศึกษาความเหมือนและความแตกต่างของคำย่อในภาษาไทยและภาษาจีน ได้พบว่า มีคำย่อที่ใช้เป็นชนิดคำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ และคำลักษณะนามทั้งสองภาษา ส่วนใหญ่ จะใช้ชนิดคำนามทั้งสองภาษา คำย่อที่ใช้เป็นชนิดคำวิเศษณ์ได้ปรากฏน้อยมากทั้งสองภาษา มีบางคำสามารถเป็นทั้งคำนามและคำกริยาได้ทั้งสองภาษา มีคำย่อที่สามารถอ่านตามคำย่อได้และ สามารถอ่านตามคำเต็มได้ด้วยทั้งสองภาษา มีคำย่อที่ต้องอ่านตามคำเต็มทั้งสองภาษา คำย่อจีนบาง คำย่อที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศจำกัดต้องออกเสียงตามคำเต็ม เพราะรัฐบาลกำหนดไว้และถือ ว่าถูกต้องตามมาตรฐาน แต่คำย่อไทยไม่มี และบางคำย่อจีนนิยมอ่านตามอักษรภาษาภาษาอังกฤษ แต่คำย่อไทยไม่มี จะเปลี่ยนแปลงการเขียนมาแบบสำหรับภาษาไทยหรือภาษาจีนที่ใกล้เคียงกันมา แทนคำภาษาอังกฤษทั้งสองภาษา มีคำย่อที่ที่ใช้เครื่องหมายจุดมหัพภาค (.) คำย่อ ที่ไม่ใช้เครื่องหมายจุดมหัพภาค (.) และคำย่อที่ใช้เครื่องหมายอื่นทั้งสองภาษา

คำย่อไทยมีคำกริยาน้อยมาก แต่คำย่อจีนมีคำกริยามากมาย คำย่อไทยในชนิดคำวิเศษณ์ ที่ได้ปรากฏมีแต่คำย่อประเภทที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศ แต่คำย่อจีนในชนิดคำวิเศษณ์ไม่ได้ ปรากฏประเภทคำย่อที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศ คำย่อจีนในชนิดคำลักษณะนามที่ได้ปรากฏมีแต่ คำย่อประเภทที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศ แต่คำย่อไทยในชนิดคำลักษณะนามได้ปรากฏมีหลาย ประเภท

คำย่อไทยส่วนใหญ่ไม่สามารถออกเสียงตามคำย่อได้ ต้องอ่านตามคำเต็มของอักษรย่อเอง และคำย่อไทยที่นิยมอ่านเป็นคำย่อส่วนใหญ่จะเป็นคำย่อไทยที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศ หรือเป็น อักษรย่อที่ผู้อ่านเข้าใจ และคุ้นเคยอยู่แล้ว แต่คำย่อจีนส่วนใหญ่สามารถอ่านตามคำย่อได้ และคำย่อไทยที่อ่านตามทั้งคำย่อและคำเต็มได้นั้นจะเป็นคำย่อกลุ่มบอกเวลา แต่คำย่อจีนที่อ่านตาม ทั้งคำย่อและคำเต็มได้นั้นมีอยู่มากมาย จะเป็นคำย่อหลายกลุ่มด้วย

การเขียนคำย่อทั้งสองภาษาจะมีความแตกต่างใหญ่ คือ คำย่อไทยส่วนใหญ่จะมีรูปแบบเขียนอักษรย่อไทย แต่การเขียนคำย่อจีนส่วนใหญ่จะมีรูปแบบเขียนแบบคำจีนแน่นอน แต่คำย่อไทยกับคำย่อจีนยังมีความเหมือนและความแตกต่างอื่นๆ คำย่อไทยที่เปลี่ยนการเขียนมาแบบสำหรับภาษาไทยที่ใกล้เคียงกันมาแทนคำภาษาอังกฤษนั้น มีอยู่มากมาย และผู้ใช้ภาษาไทยนิยมใช้คำย่อแบบนี้มาก แต่คำย่อจีนที่เปลี่ยนการเขียนมาแบบสำหรับภาษาจีนที่ใกล้เคียงกันมาแทนคำภาษาอังกฤษนั้น มีอยู่น้อย และผู้ใช้ภาษาจีนไม่ค่อยนิยมใช้คำย่อแบบนี้มาก คำย่อจีนที่เปลี่ยนการเขียนอักษรภาษาภาษาอังกฤษมาเป็นคำจีนที่ใกล้เคียงกันส่วนใหญ่เป็นกลุ่มมาตราซึ่งดวงวัดและกลุ่มสถานที่ที่ยืมมาจากภาษาอังกฤษ แต่คำย่อไทยที่เปลี่ยนการเขียนอักษรภาษาภาษาอังกฤษมาเป็นอักษรไทยที่ใกล้เคียงกัน มีอยู่ในหลายกลุ่ม

คำย่อไทยส่วนใหญ่จะใช้จุด (.) เครื่องหมายมหัพภาค แต่คำย่อจีนที่ใช้เครื่องหมายจุดมหัพภาค (.) มีแต่ในประเภทคำย่อจีนที่มีตัวเลข และเป็นกลุ่มคำย่อบอกเวลาด้วย คำย่อไทยที่ไม่ใช่เครื่องหมายมีอยู่น้อยมาก ส่วนใหญ่ในประเภทที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศ แต่คำย่อจีนส่วนใหญ่ไม่ใช่เครื่องหมาย แต่คำย่อจีนที่ใช้เครื่องหมายมีประหลูบ้าง คำย่อไทยที่ใช้เครื่องหมายอื่น นอกจากใช้จุด เครื่องหมายมหัพภาค (.) แล้ว คำย่อไทยบางคำจะใช้เครื่องหมายไปยาลน้อย(๑) และคำย่อไทยที่ใช้เครื่องหมายไปยาลน้อย(๑)ส่วนใหญ่จะเป็นคำที่ยาวและใช้บ่อยๆ แต่คำย่อจีนที่ใช้เครื่องหมายอื่นโดยมีเครื่องหมาย (丶) กับเครื่องหมายชื่อหนังสือ (《 》) และการใช้เครื่องหมายชื่อหนังสือ (《 》) มีแต่ในกลุ่มการศึกษา ผลการวิจัยดังกล่าวเป็นไปตามสมมุติฐาน ข้อ 3 คือ คำย่อที่ได้รวบรวมไว้ครั้งนี้ส่วนมากเป็นคำย่อที่เป็นคำนามทั้งสองภาษา

การที่ผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมุติฐานนี้เนื่องจาก คำย่อไทยที่นิยมนำมาเป็นคำย่อส่วนหนึ่งจะเป็นอักษรย่อที่ผู้อ่านเข้าใจ และคุ้นเคยอยู่แล้ว และจดจำสืบทอดกันมา ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดที่ กุสุมา รัชมณี (2530 : 85) ที่กล่าวว่า การใช้อักษรย่อสำหรับชื่อต่างๆ ในสื่อมวลชนส่วนมากเป็นอักษรย่อที่ผู้อ่านเข้าใจ เพราะมีใช้เป็นทางการ หรือคุ้นเคยอยู่แล้ว เช่น กทม. ขจก. แต่มีบางชื่อที่ใช้อักษรย่อตามอำเภอใจ เช่น สนจ. ซึ่งผู้อ่านจะไม่เข้าใจ นอกจากจะมีชื่อกำกับมาด้วยว่าสำนักงานเจ้าคณะจังหวัด

การที่ผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมุติฐานนี้เนื่องจาก คำย่อไทยส่วนใหญ่จะมีรูปแบบเขียนอักษรย่อไทย และจดจำสืบทอดกันมา ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดที่ นิภาพรรณ ศรีพงษ์ (2545 : 149-163) ที่กล่าวว่า การเขียนอักษรย่อ คือ การใช้พยัญชนะหลักย่อชื่อคำเต็มนั้น เพื่อให้เกิดความรวดเร็วในการเขียนและการติดต่อ ปกติจะใช้พยัญชนะต้นของพยางค์มาเป็นอักษรย่อ และมีจุดที่หลังอักษรย่อนั้น

5.3 ข้อเสนอแนะ

1. การวิจัยศึกษาเปรียบเทียบคำย่อไทยที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศกับคำย่อจีนที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศในหนังสือพิมพ์ ไทย-จีน
2. การศึกษาเปรียบเทียบอักษรย่อไทยกับคำย่อจีนที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศในหนังสือพิมพ์ ไทย-จีน
3. การศึกษาเปรียบเทียบคำย่อไทยและคำย่อจีนที่อยู่ในกลุ่มสารสนเทศ

